

opfyldte Grundlovens Løfte om communal Selvbestyrelse. Det synes ikke nødvendigt at gjentage, at et Lovforslag som dette vækker almindelig Interesse, hvilket naturligtvis er i sin Orden; der er forskellige Betragtningmaader, der ville gjøre sig gjældende angaaende de tilsigtede Forandringer, der ere af en saa dybt indgribende Natur, og dette kan selvfølgelig ikke være anderledes, det er uundgaaeligt. Jeg for min Part er saaledes stillet ligeoverfor Lovudkastet, at jeg paa den ene Side betragter det med Anerkjendelse og Taknemmelighed, og paa den anden Side med en vis Betænkelighed. Jeg skal ikke skjule min Tilfredsstillelse over at see, at Regjeringen i dette Lovudkast ligesom udstrækker sin Haand til Folket for at meddele det Gode, som Mangfoldige have lært at skatte, for at meddele det Friheder og Rettigheder, for at meddele det Magt i de mere indskrænkede og begrænsede Kredse og tillige saavidt muligt at udbjævne den sidste Rest af den Kløft, som ved uheldige og unaturlige Forhold har været gravet mellem By og Land. Forsaavidt synes jeg godt om Lovudkastet og er glad ved i samme at see en ny Frugt af den Gave, vi ikke elste mindre, fordi den er nedlagt i vore Hænder uden at være kjøbt med vort Blod; men der er ogsaa en anden Side ved Sagen, nemlig den, at den her tilbudte Gave er saa forskjellig fordeelt mellem de forskjellige stillede Statsborgere, at den oprindelige Tilfredshed i saa Henseende taber sig. Af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) blev det igaar og tildeels ogsaa idag med megen Klarhed fremhævet, at den i Lovudkastet bibeholdt store Valgræt for de større Landeieendomsbesiddere var en Uting, var Noget, som burde affaases, og det har forundret mig meget, at Ingen af de ærede Talere, der senere have havt Ordet, have fundet sig foranledigede til specielt at støtte dette hans Klagepunkt. Smidertid tør jeg dog forsikre, at der er Tusinder, som dele denne Anskuelse med ham, og hvad mig selv angaaer, saa kan jeg, hvor meget jeg end ellers i andre Henseender elsker Lovudkastet og ønsker dets Fremme, dog saalænge denne, som det forekommer mig mindre begrundede specielle store Valgræt bliver ved at være tilstede i Loven, ikke andet end betragte

det med en vis Mistillid, og det vil da neppe være muligt, at jeg vil kunne skjænke det min Stemme. Det er saaledes min Opfordring, saavel til det ærede Thing som til det vordende Udvalg, at de specielt ville tage dette Punkt om Valgene under Overveielse. Naar denne store Valgræt for de større Landeieendomsbesiddere, der, som sagt, forekommer mig at være unaturlig, kunde falde bort og fordeles ligelig over Landets Beboere, da skulde jeg gjerne for min Part unde Kjøbstæderne en Deel af den Valgræt, der saaledes blev vundet. Det var kun disse Bemærkninger jeg vilde fremføre.

S. Sage: Den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) siger, at han ikke vil forandre den bestaaende Valglov, men han vil dog i det Dieblik, den skal bruges til at bygge paa, forkaste den og nægte en Lov Fremme, som ellers fra alle Sider er billiget, under Forudsætning af, at denne Valglov bliver staaende. Dette er en eiendommelig Maade at holde paa det Bestaaende. Den ærede Rigsdagsmand siger, at han ikke ret har vidst, hvorledes de Ord af mig skulde forklares, at Regjeringens Repræsentanter og folkevalgte Mænd skulle i større som i mindre Kredse votere Indtægter og Udgifter. Naar han tager Grundlovens §§ 51 og 52 for sig, hvori vi have Bestemmelserne om Vedtagelsen af Finantsloven for det enkelte Aar, og sammenholder dermed Grundlovens § 96, saa er det mig uforstaaeligt; hvorledes en Mand, der ellers tænker saa skarpt, har kunnet nære nogen Tvivl i saa Henseende. Det, jeg har søgt at hævde, er, at der paa alle Statens Trin skal være en Samvirken af Regjeringens Repræsentanter og folkevalgte Mænd, for at beslutte om Indtægt og Udgift, og hvor i større eller mindre Communer dette Princip, som er et af Grundprinciperne i enhver constitutionel Stat, ikke er hævdet, der maa man høre paa Manglen. Her have vi nu netop det Tilfælde, at Amtmanden, den regjeringsvalgte Embedsmand, og i visse Tilfælde Indenrigsministeren, navnlig hvad Kjøbstadcommunerne angaaer, udøver en stor Myndighed uden at have det folkevalgte Element ved sin Side. Det er dog besynderligt, at den ærede Rigsdagsmand, der ellers